

това, за отбраната на Едрене — втората турска столица, тѣ като че ли бѣха се посжъпили.

Наистина, тукъ бѣха построени нѣколко редута, люнета и ложементъ за стрѣлцитѣ, които бѣха твърдѣ добри примѣнени къмъ мѣстността, но, спорѣдъ мене, тѣ бѣха твърдѣ незначителни за една упорна отбрана на града отъ прѣвѣсходни неприятелски сили.

Бѣхме още далеко отъ града, когато послѣднитѣ полѣгати слънчеви лъчи се отразяваха съ ослѣпителна свѣтлина отъ кубетата на многото джамии, отъ прозорцитѣ и отъ покривитѣ на къщата, и слѣдъ малко заблѣщукаха огньовете: съвсѣмъ се бѣ мръкнало.

Тъкмо въ 11½ часа ний вече бѣхме настанени на квартирата, която ни се опрѣдѣли отъ градския комиссаръ. Бѣхме гладни и капнали отъ уморяване, и за туй ний прѣдпочетохме съня. Домакина — Еременецъ влѣзе въ стаята, поздрави ни съ „добри дошли“ и, на минутата, си излѣзе. Слѣдъ малко слугинята носеща нѣщо на таблата, влѣзе въ стаята, и съ думата „бюрунусъ“ сложи я на масата, направи постелкитѣ и си излѣзе. — Щомъ останахме сами, ний съ барона, тържествующи, се приближихме къмъ масата. На таблата се оказаха двѣ паници: въ едната кисело зеле, а въ другата — нѣщо, като качамакъ, — халва.

— Вѣроятно ще ни донесжтъ нѣщо за вечеря, си казахме ний и седнахме на мѣстата си търпѣливо да чакаме.

Слѣдъ нѣколко врѣме слугинята, дѣйствително, пакъ влѣзе въ стаята, надвикна въ паницитѣ и, като видѣ, че тѣ бѣха още пълни, пакъ си излѣзе. Тя бѣ дошла, вѣроятно, да ги вземе, за туй, безъ да чакаме повече, ний пристѣпихме къмъ ястието; но не знаяхме само, отъ кое да започнемъ: отъ зелето или отъ халвата. Но тъй като сладкото се яде послѣдно, то за това и ний изѣдохме по напрѣдъ зелето, а подиръ халвата. Слѣдъ като по утолихме гладътъ си съ тия вкусни источни ястия, легнахме си да спимъ.

— Какъвъ глупавъ обичай и вкусъ иматъ тѣзи источни народи! каза барона, слѣдъ като се наядохме и се приготвихме да лѣгаме.